

RONNIE O'SULLIVAN

cu

TOM FORDYCE

INVINCIBIL

Traducere din engleză de
Iuliu Ciupe-Vaida

CUPRINS

Mulțumiri	9
Prolog	11
1. Începuturile:	
<i>Salut, numele meu este Ronnie</i>	15
2. Mondialele, partea I:	
<i>Apucă taurul de carne</i>	31
3. Dependență:	
<i>Kenny, nu plec nicăieri</i>	61
4. Iubire:	
<i>Cum să te eliberezi</i>	87
5. Competiție:	
<i>Capitularea lentă</i>	113

6. Anxietate:	
<i>Un inventar moral în căutarea sinelui</i>	131
7. Antrenament:	
<i>Zona de bucurie</i>	155
8. Familia:	
<i>Nu-i așa că-i zgomotos?</i>	173
9. Alergare:	
<i>Permanent în mintea mea</i>	201
10. Conectare:	
<i>Călugărul budist al snookerului</i>	221
11. Victorie:	
<i>Cât de mult ți-o dorești?</i>	247
12. Obsesie:	
<i>Zi rea, zi bună</i>	271
13. Mondialele, partea a II-a:	
<i>Regula numărul unu</i>	291
Epilog	315

Prolog

Iată care e senzația când îți merge jocul... când acționezi fără să gândești... când zeii snookerului îți zâmbesc, nu când te desfac în bucățele...

Simți o energie anume în corp când te învârti în jurul mesei, când mintea contemplă bilele împrăștiate în timp ce te cobori spre albă, cu mânerul tacului odihnindu-se în palma mâinii drepte, cealaltă mână răsfirându-se înaintea ta pe postavul verde, cu degetul mijlociu indicând direcția loviturii ca un ac de busolă.

E un drog inegalabil. L-ai mai simțit, dar s-a pierdut efectul, iar acum, că s-a întors, recunoști senzația minunată și-ți dorești să dăinuie o veșnicie.

Senzația controlului absolut, indiferent de cum sunt plasate bilele pe masă. Poate patru roșii stau total aiurea în jurul bilei roz, două sunt lipite de mantă, poate după roșia asta cu neagra de rigoare, celelalte sunt foarte greu abordabile.

Nu-ți pasă. Tot ce vezi pare să capete sens: unghiurile pe care trebuie să le găsești, rotația

imprimată și puterea de lovire, compresia pe care trebuie s-o aplici bilei albe.

Când plutești în acest fel, toate sunetele din jur se armonizează.

Bila albă o lovește pe următoarea cu un sunet atât de clar și de curat, încât știi cu ochii închiși că va intra. Un sunet plin, consistent, nu subțire și fragil ca o monedă scăpată pe gresie. Bila dispare în buzunar ca ecoul unei bătăi de tobă. Nu zdrăngănește, nu vibrează lovindu-se de marginile buzunarului, doar intră, dispare. Spectatorii din jurul tău devin un sunet catifelat de fundal. Oooo! Uuuu!... Apoi hohotele de râs uluit și exploziile de aplauze, când dai o lovitură complet neașteptată și de care nimeni nu te credea în stare.

Acești oameni de pe scaunele din jur nu sunt doar amatori ocazionali de snooker. Nu au dat de tine întâmplător, schimbând canalele TV de pe canapeaua confortabilă din living.

Sunt aici pentru că au o pasiune. Majoritatea dintre ei au încercat cândva să joace snooker și știu foarte bine că ceea ce la tine pare ridicol de ușor este de fapt o lovitură foarte dificilă și nu ai altceva de făcut decât să absorbi și să savurezi aprecierea lor, precum primele razele calde ale soarelui într-o dimineață rece de primăvară.

Nu e ceva ce gândești conștient, nu e vreun calcul mental complex care socotește grade, viteze și unghiuri de impact.

Ești doar tu și bila albă, o certitudine absolută privind locul unde trebuie să o trimiți și senzația clară că va merge exact acolo unde dorești. Acea linie dreaptă cu cele mai multe opțiuni, cu cele mai multe șanse pentru următoarea bilă, ducând alba cât mai favorabil

aliniată cu ea și cu buzunarul pentru ca următoarea lovitura să fie cât mai simplă.

Oh, ce minunat e când funcționează! Te frământă, te lupți și te îndoiești de tine, organizatorii jocului te caută pentru amenzi, audieri și alte chestii de care n-ai niciun chef. Nu dormi prea bine noaptea, ziua trece și ești epuizat, te ghemuiești pe canapele și te trezești buimac, fără să știi în primele secunde unde te afli...

Apoi, fără preaviz, toate se aliniază perfect și prin minte îți trece un gând care poate părea arogant altora, dar tu știi că e real, că e adevărat.

Nu e în acest moment nimeni pe planetă care să poată concura cu mine.

Acesta este gândul pe care îl am. Opt miliarde de oameni în întreaga lume, dar niciunul dintre ei care să mă poată detrona de la masă. Sunt jucători buni la acest turneu, poate unii dintre ei stau chiar pe scaunele din jur să mă privească, dar niciunul nu e motiv de îngrijorare. Nu astăzi.

Simt cu certitudine absolută că acest joc este al meu indiferent de adversar.

Dacă îmi doresc, totul este la îndemână.

1

Începuturile *Salut, numele meu este Ronnie*

OK. Acesta sunt eu la prima oră a dimineții, privindu-mă în oglindă.

Nu-mi stă în fire autoevaluarea asta, să mă uit lung la mine și la ce reflectă oglinda. Demersul ăsta mă face să mă simt ciudat și să mă pierd prea tare în gânduri.

Dar uite că o fac acum și iată ce văd. Ochi de culoare verde-închis. Nasul mare, l-aș putea aranja la o adică. Smocuri de păr în locuri unde n-au nicio treabă, în nas și în urechi. Sprâncenele unite la mijloc, unul din motivele pentru care mi s-a spus mereu că sunt fratele rătăcit al lui Liam Gallagher*.

---

* William John Paul „Liam” Gallagher – muzician și compozitor englez, lider al formației rock Oasis (n.t.).

Mi-aș dori, sincer, să nu am atâta păr peste tot... Pe de altă parte, am îmbătrânit decent. Sunt doar un pic cărunt pe la perciuni, dar n-am goluri prin păr. Cred că nu arăt prea rău pentru cei 47 de ani ai mei. Mai ales ținând cont de felul în care i-am parcurs...

Pe vremuri am fost băiatul-minune. Băiatul din nord-estul Londrei care-și petrecea vremea în saloanele de snooker pline de fum, jucând pe bani și câștigând împotriva ditamai adulților. Rumen în obraji și cu fața inocentă, dar cu gura spurcată. Cel de care toți ziceau că va schimba lumea, cel care juca din instinct, fler și pasiune pură.

Apoi am fost adolescentul rătăcit. Plecat câte trei zile și trei nopți, înecat în beri și jointuri, risipind tot acel talent. Un fiu al cărui tată a mers la închisoare, cu o mamă și ea o vreme după gratii.

Epatare pură pe exterior, numai mașini de curse și înfumurare, dar frânt pe interior. Salvat însă apoi de programul de dezintoxicare și de obiceiul de a ieși la alergat.

Mi-a luat ceva timp să devin cine sunt acum... Un învingător nu doar în meciuri, unde mai ține șmecheria, ci acolo unde contează cu adevărat. Nu doar la câte-un turneu pe ici, pe colo, ci de șapte ori campion mondial... Învingător chiar și la vârsta la care toți idolii mei s-au lăsat de mult de snooker.

Pe scurt, a fost nevoie de timp ca să devin cel de-acum, persoana la care să mă pot uita în oglindă și să nu-i întorc spatele.

Hai-deți să vă zic ceva despre snooker, din interior. E minunat și în același timp necruțător.

Iubesc acest sport. Sunt binecuvântat să-l pot juca la cel mai înalt nivel. E permanent în capul meu, ai

putea zice că sunt chiar obsedat, pasionat de istoria lui. V-aș putea vorbi toată noaptea despre Joe Davis*, Steve Davis** și Stephen Hendry***.

Însă această obsesie a mea îmi poate face și foarte mult rău, poate fi capricioasă și nemiloasă.

Tu și masa, toată ziua, în fiecare zi. Tavane joase și lumini artificiale, aer închis și mâncare proastă.

Ore în șir într-o cameră întunecată în care vorbești doar cu tine însuși, în care blochezi cursul firesc al emoțiilor și pierzi conexiunea cu oamenii... asta, desigur, dacă ai apucat să dezvolți cât de cât niște abilități de comunicare în copilăria ta atipică. Toată viața ți se desfășoară exclusiv în acest colț straniu.

Dacă joci într-o finală de Grand Slam la tenis și trântești o lovitură în fileu, șansa de a repara greșeala se ivește câteva clipe mai târziu, la următorul schimb de mingi. Dacă joci golf și ratezi o gaură într-un meci important, probabil se va ivi curând ocazia unei lovituri de 70 care să întoarcă din nou punctele în favoarea ta, fără a mai menționa că la golf ești singurul care atinge mingea. Niciun adversar nu te poate băga în spatele unui copac sau în groapa cu nisip, doar de dragul de a te vedea chinându-te.

Snookerul? Aici totul e despre cum să-i distrugi viața adversarului tău, cum să-i fragmentezi jocul, cum să faci orice pentru a-l frustra și a-l înfuria, cum să-l demoralizezi.

Te poți însă distruge și singur. Navighezi relaxat prin joc și totul e minunat, până faci o greșală, o

---

* Joseph Davis a fost jucătorul dominant de snooker din perioada 1920 - 1950 și e creditat cu inventarea mai multor aspecte ale jocului (n.t.).

** Steve Davis este recordmen printre jucătorii de snooker, având șase titluri mondiale, depășit abia în 1999 de Stephen Hendry și în 2022 de Ronnie O'Sullivan (n.t.).

*** Stephen Gordon Hendry a devenit în 1990 cel mai tânăr campion mondial de snooker, la vârsta de 21 de ani. Ulterior avea să mai câștige titlul mondial de încă șase ori (n.t.).

mică eroare care te lasă complet neputincios. Din acel moment nu mai contează ce magie ai produs până atunci și nici cât te-ai antrenat – ești pur și simplu blocat în scaun în timp ce adversarul îți suflă jocul, băgând bilele și distrugându-ți viața.

Nu poți face absolut nimic. Pur și simplu stai, mai iei o gură de apă, te holbezi la vârful tacului sau scrutezi umbra densă din spatele spectatorilor amuțiți, din spatele luminilor mereu mai puternice de la masa televizată...

Evident că încerci să nu te mai gândești la ratare și la cum ți-a distrus toate planurile, dar creierul revine cu încăpățănare fix acolo. Cum s-a întâmplat, ce puteam face altfel... Și asta te roade nemilos, inundându-ți stomacul cu acid.

Când joci la nivel înalt de destulă vreme, te prinzi ce rol se așteaptă spectatorii să joci. E ca în epoca romană și noi suntem gladiatorii. Atât și nimic mai mult. Suntem în arenă, pe cont propriu, luptând pentru supraviețuire.

În cazul în care câștigi și ești scos pe brațele lor din amfiteatru, te vei bucura de toate privilegiile pe care le aveau gladiatorii. Am fost de destule ori în compania lui Hendry și am văzut cum lumea se uită la el ca la un zeu. Au trecut aproape 25 de ani de la ultimul său titlu mondial și totuși, oriunde apare, lumea îl întâmpină de parcă e tot în vârful carierei, de parcă tot el e cel mai grozav.

Altă dată văd fețele îmbătrânite ale fostelor celebrități, campionii de care nu-și mai amintește nimeni, buni cel mult să umple golurile din schemele de pariuri și să meargă la pubul din josul străzii, sperând să le dea careva ceva de băut.

Fanii care te urmăresc din tribune sau la televizor? Au o plăcere să vadă durere și suferință, câtă vreme e a altora, își culeg satisfacția din lupta și durerea celor care se întrec, din felul în care aceștia cad pentru ca apoi să revină din nou în luptă.

Nu e nimic greșit în asta. Și eu fac la fel. Trebuie doar să înțelegi mecanismul. Va fi greu, va fi dur, așa că trebuie să fii pregătit. Trebuie să găsești o modalitate de a răbda și de a găsi resurse nebănuite în tine, o perseverență de care nici tu nu te credeai capabil.

În acest joc înveți o mulțime de lucruri, iar eu despre acestea vreau să vă povestesc, alături de marile mele victorii și marile înfrângeri, despre felul în care am făcut față vremurilor grele și întunecate, așteptărilor, derutelor și neîncrederii. Poate soluțiile și deciziile mele pot fi cumva adaptate și aplicate și vieților voastre, pentru că acele decizii care m-au ajutat în snooker m-au ajutat și în afara acestuia. Poate că ele vă pot ajuta și pe voi să navigați în ape uneori tulburi, în situații dificile, să găsiți calea potrivită, acea mișcare neașteptată care să vă scoată din impas.

În ceea ce mă privește, am fost nevoit să învăț toate acestea, dar pe calea mai dificilă.

Îmi amintesc de senzația pe care o aveam pe la 12 ani, când totul curgea firesc și mi se părea că sunt... *supraom*. Totul venea din instinct pur, nu am luat niciodată lecții, ci pur și simplu vedeam, simțeam, jucam.

Vă puteți imagina bucuria acestei senzații? Îmi ieșeau din prima loviturile acelea aproape demonstrative la care alții doar visau, puteam să înmoi genunchii adversarilor fără măcar să conștientizez acest lucru. Pur și simplu se întâmpla.

Nici nu-i de mirare că am devenit obsedat. Era arma mea secretă, ieșirea din orice situație, zona în care mă simțeam invulnerabil. Nimic pe lumea asta nu poate egala această senzație.

Pe când acum? Relația mea cu sportul e mult mai complicată decât în tinerețe. Senzația de supraom e mai degrabă efemeră, adeseori de neatins.

Ce simplu era înainte! Nu conta nimic – doar eu, cu bilele și masa de snooker.

Apoi vine maturitatea și constăți că nu mai poți susține acest tip de devotament și de inocență. În lumea ta pătrund tot felul de alte lucruri. Apar oameni care te dezamăgesc și se folosesc de tine. Lucrurile nu mai sunt atât de simple, așa că ai nevoie de ceva în plus: temelii care să nu cedeze la primul zgâlțâit, soluții când magia se evaporă, când inspirația te trădează exact în situațiile în care înainte puteai face imposibilul posibil.

Pentru mine cel puțin, a fost o bătălie permanentă. La câteva luni după câștigarea Campionatului Mondial din 2022, după cinci sau șase zile de antrenament simțeam că bilele se încăpățânează să intre în buzunare. Cu toate că aveam șapte titluri mondiale, într-o săptămână întreagă nu am avut mai mult de 30 de minute în care să se lege ceva cu adevărat. Starea de grație m-a părăsit la fel de repede cum venise.

Nebunie, nu-i așa? Nu ai cum să trăiești cu această realitate zi de zi, mai ales după 30 de ani de succese. Să petreci ziua pitit într-o cameră ieftină de hotel dintr-o zonă industrială uitată de Dumnezeu, doar pentru că în clădirea de conferințe de după colț are loc un turneu, și să fii asaltat de aceleași îndoieli oribile.

Starea asta e definitivă. De data asta n-o să mai pot ieși din ea.

Asta e marea mea spaimă care mă bântuie mereu. Apoi însă dau fuga la mentorul meu Steve Peters*, unde mă descarc: „Sunt prea bătrân, Steve, prea distrus. Hendry s-a lăsat de mult la vârsta mea, Davis la 30 de ani juca mai mult de plăcere decât pentru trofee. Mi-e teamă că m-au lăsat puterile, Steve. Nu vreau să devin sportivul acela care se mai chinuie zece ani în plus doar pentru că se tot amăgește cât e de bun. Viața e prea scurtă pentru așa supliciu.”

Și el îmi zice: „Ron, zici asta deja de zece ani încoace. Zece ani în care ai câștigat patru cupe mondiale. Privește în urmă la cariera ta așa cum o vede și restul lumii: toate campionatele acelea mondiale, plus șapte titluri de Masters** și șapte ale Campionatului Regatului Unit***. Nimeni în istorie nu a câștigat atât de multe serii de Triplă Coroană****. Numărul unu mondial, din nou și din nou. Mai multe prezențe în clasament decât oricine, cele mai multe breakuri***** de peste 100 de puncte, cele mai multe breakuri maxime. Cel mai rapid 147***** din toate timpurile.”

---

* Prof. Steve Peters este un psihiatru englez care lucrează cu sportivi de elită. El este cel mai bine cunoscut pentru munca sa cu membrii Federației Britanice de Ciclism și cu jucătorul de snooker Ronnie O'Sullivan (n.t.).

** Masters este un turneu profesionist de snooker pe baza invitației. Desfășurat în fiecare an din 1975 încoace, este al doilea turneu ca importanță după Campionatul Mondial, la egalitate cu Campionatul Regatului Unit.

*** Campionatul Regatului Unit (UK Championship) este un turneu profesionist internațional de snooker, considerat al doilea ca prestigiu după Campionatul Mondial, la egalitate cu turneul Masters (n.t.).

**** Triple Crown se referă la câștigarea celor mai longevive și prestigioase trei turnee ale acestui sport: Campionatul Mondial, Mastersul invitațional și Campionatul Regatului Unit (n.t.).

***** Break reprezintă punctele acumulate de un jucător aflat la masă până în momentul în care ratează o lovitură sau face o greșeală, fiind nevoit să cedeze rândul adversarului la masă (n.t.).

***** 147 (sau break de 147) este acumularea cea mai mare de puncte posibilă la o singură vizită la masă. Un jucător alcătuiește un break maxim jucând toate cele 15 bile roșii cu bila neagră (tot de 15 ori) pentru primele 120 de puncte, urmate de toate cele șase culori (galben, verde, maro, albastru, roz și negru) pentru încă 27 de puncte (n.t.).

„Ron, te anunț eu când te lasă puterile. Dacă te blochezi în sferturi sau în semifinale pentru optsprezece luni, e clar că ai pierdut direcția. Până atunci însă, du-te și joacă și bucură-te de snooker.”

Are dreptate. Zeii snookerului te vor răsplăti întotdeauna. Chiar dacă ești eliminat în primele faze la vreo două turnee, vine altul la care ajungi în sferturi sau în semifinală. Poți chiar juca vreo două finale fără să le câștigi, dar te trezești apoi că, fix înainte de Campionatul Mondial, superputerile revin.

Cu acea energie regăsită, câștigi Mondialul și acum toate au din nou un sens – unghiurile găsite, efectul lateral, compresiunea – și te întrebi: uau, asta cum naiba s-a întâmplat?

Salut, numele meu e Ronnie. Sunt jucător de snooker și dependent de substanțe, în recuperare.

Am fost dependent de alcool și de droguri. Nu am știut cine sunt cu adevărat decât după dezintoxicare. Știam doar ce așteaptă alții de la mine să fiu.

Am să vă povestesc totul, chiar aici și acum. Am să vă spun cum am câștigat titlurile acelea mondiale și cum sper să mai câștig câteva. Am 30 de ani de când sunt jucător profesionist de snooker și mai am câțiva de dus, indiferent de cât de tare-mi vor albi tâmplele.

Aici e locul unde poți da o tură prin capul meu, dacă-ți face plăcere. Îți voi spune cum am reușit, cu bune și cu rele, lucruri de care sunt mândru și situații în care am eșuat. Am eșuat în destule aspecte.

Nu sunt genul de înfumurat care crede că are toate răspunsurile, dar sunt genul care le caută neobosit. Dacă ai greșit la fel de mult ca mine, inevitabil înveți ceva din asta. Înveți, de exemplu, să ascuți de alții care știu mai multe, care și-au dedicat viața

încercării de găsi un sens și de a găsi o cale de depășire a problemelor de care ne lovim. Am avut noroc să întâlnesc oamenii potriviți de la care am avut ce învăța, dar și să înțeleg la timp lecțiile propriilor pățanii. Anii sălbatici, dezintoxicarea, îndoielile și crizele, titlurile mondiale și satisfacțiile, dar și responsabilitățile implicate.

Aceste lucruri mă fascinează de-a dreptul! Cât de simple sunt în fond acțiunile necesare, e nevoie doar de niște microajustări, care însă fac toată diferența. Nu sunt nici pe departe perfect. Dimpotrivă, adeseori sunt total pierdut. Sunt mai degrabă reactiv, de regulă am nevoie de un șut în dos ca pot merge mai departe.

Dacă vrei ca ceva ce-ți place să facă permanent parte din viața ta, e obligatoriu să accepți răul care vine odată cu binele, indiferent că e vorba de snooker, de o relație sau de un ideal. Perfecțiunea e periculoasă oricum ai privi-o, pentru simplul motiv că nu există. Personal nu cred în perfecțiune, fie în viață, fie în snooker.

După un meci în care ai jucat bine, oamenii vin la tine și dau din cap uluiți, cu zâmbetul acela stupid pe față, de parcă tocmai ar fi asistat la o magie inexplicabilă, apoi încep să vorbească: „Ronnie, ești exact ca o felină acolo, impecabil, elegant, cu ochii fixați pe pradă”.

E starea în care mi-aș dori să rămân permanent, starea în care eu stăpânesc bilele, și nu ele pe mine, hrănind pasiunea și entuziasmul spectatorilor.

Când simți asta, nu se compară cu nimic și totul pare să aibă sens.

Am ajuns la liman.

Cam asta gândești.

Iată ceva ce mi-a luat aproape o viață să apreciez la adevărata valoare: a te număra printre cei mai buni în ceea ce faci îți dă un sentiment extrem de satisfăcător. E o senzație cu care te duci noaptea la culcare, e ca o pătură confortabilă care e tot acolo dimineața când te trezești, e precum plăcerea primei guri de ceai.

Când lovesc bila albă cu încredere, hotărât, reușind mereu s-o duc apoi în poziție ideală pentru următoarea lovitură, asta îmi dă încredere și în viața personală. Știu că sună aiurea, dar asta e realitatea. Când însă încrederea dispare, începi să o cauți cu disperare, fiind dispus să dai orice ca să o regăsești. Am suferit inclusiv de sindromul impostorului. Uneori, mi se părea că toată lumea conspiră ca eu să pot câștiga – jucători, arbitri, organizatori –, pentru că erau turnee pe care le câștigam jucând atât de prost, încât mi se părea unica explicație plauzibilă. Au fost meciuri după care îmi venea să dau spectatorilor banii înapoi pe bilete, cu toate că am câștigat. Câștigam jocul, dar pe interior mă simțeam ca și cum tocmai l-aș fi pierdut.

În asemenea situații, ignori total tabela de marcaj care arată clar o victorie lejeră, te întorci în vestiar cu tacul în mână, îți deschei vestonul și scapi de pantofii de fițe, după care contempli ceașca de ceai, sorbind câte-o înghițitură și gândind: *prietene, ai fost de toată jena.*

Apoi însă revezi meciul la televizor din confortul patului de hotel și ți se pare că la masă e altcineva. Ce snooker superb joacă! De milioane de ori mai bun decât îți aduci tu aminte.

Ai avut îndoieli atât de serioase în ceea ce te privește, încât acum ți se pare că insul acela, care arată ca tine, dar care e imposibil să fii tu, joacă garantat la cacealma, probabil se scoate doar din atitudine. Și

totuși e atât de natural felul în care se învârtă în jurul mesei, cadența pașilor, ritmul loviturilor! Felul în care își ia direcția aliniindu-se cu bila care trebuie băgată. Creta, scoasă rapid din buzunarul drept, trecută de două ori peste vârful tacului și strecurată înapoi în buzunar. Un pas lateral și e acum în spatele bilei albe, coboară în poziție – totul fără nicio ezitare.

Pentru mine viața a fost mereu o zbatere, de pe culmile extazului în prăpastia disperării. Nu ai cum să rezisti în felul acesta, tot timpul de la o extremă emoțională la alta.

Dacă joc bine, sunt entuziasmat. Perfect, deseară ieșim cu toții undeva, la localul acela, dincolo, peste tot. Fac cinste – cine mai vine?

Dacă joc prost, îmi târâi picioarele în jurul mesei, complet lipsit de eleganță. Sunt greoi, nici vorbă de vreo felină, ci mai degrabă un urs. Necioplit, morocănos, păros și urât. După un asemenea meci obișnuiam să mă închid în casă, să nu mai știu nimic, să nu mai văd pe nimeni, să țin pe toată lumea la distanță.

Atât de multe răni și atât de puțin timp de vindecare! Snookerul nu-i un sport în care să alegi unde și cu cine joci. Îi iei pe toți cum vin la rând, săptămână după săptămână, oraș după oraș. E cea mai nemiloasă formă de meritocrație; cu cât avansezi mai mult într-un turneu, cu atât lupta devine mai grea.

Dacă ești boxer, îți poți gestiona altfel cariera. Îl eviți pe cel cu pumnul devastator, amână-l până mai îmbătrânește, umple-ți palmaresul și portofelul cu adversari mai slabi, caii de bătaie.

În snooker n-ai acest privilegiu. E un sport al veșnicilor repetiții, iar repetițiile mănâncă timp. Nu scapi cu o oră și jumătate de antrenament precum

unii fotbaliști din Premier League. Trebuie să bagi bile zilnic – patru sau cinci ore aproape în fiecare zi este regula chiar și pentru cei câțiva jucători de top. Jucătorii din afara primilor zece, care dau târcoale punctelor de clasament și vânează rarele ocazii de a juca o semifinală sau o finală, o duc și mai rău. Poate șase sau chiar șapte ore de antrenament pe zi.

Dar hai să lăsăm deocamdată trofee. Înainte de toate, am fost campion mondial necontestat al autosabotajului. Eram în stare să iau orice lucru frumos din viața mea și să-l succesc, să-l învârt pe toate părțile până goleam din el tot farmecul.

Nu pricepeam însă deloc ce se întâmplă și, pe măsură ce lucrurile se înrăutățeau, panta autodistrugerii se accelera, fără să se întrevadă o finalitate.

Ai zice că snookerul e un sport liniștit. Purtăm pantofi de lac și papion. Nu prea ne arătăm emoțiile, nu înjurăm, nu țipăm și nu avem coechipieri cărora să le sărim în brațe.

Poate de aceea când cedăm nervos totul rămâne în interior, de parcă am fi lorzi, și nu adolescenți fragili. Pe dinafară manechine din vitrina unui croitor de lux, pe când în interior, un fel de staruri rock, părăsite brusc de inspirație.

Încă ceva din culisele acestui sport de elită: de cele mai multe ori pierzi. Chiar și când sunt numărul unu în clasament și campion mondial, pierd mai multe turnee decât câștig.

Poate acum înțelegi mai bine felul în care toate acestea îți pot suci mintea, lucruri care par atât de ușoare și de plăcute din exterior. Cum de un sport, aparent doar un joc, poate ajunge să definească atât de multe aspecte din viața ta. Cum de ceva care îți aduce

infinită plăcere și satisfacție poate fi în același timp marele tău blestem, dușmanul tău de moarte.

Păi, atunci, de ce-o mai facem? O facem pentru senzația de pace supremă care vine când se întâmplă magia. Pentru senzația de control absolut.

Nu e în acest moment nimeni pe planetă care să poată concura cu mine.

Când depășești un adversar de top într-un frame* crucial, e ca și cum ai obosi un pește prins în cârlig care se răsuțește, se zbate, luptă să scape cu orice preț. Îl obligi să greșească – nu greșeli mari, evident, vorbim aici de elita mondială –, ci mai degrabă greșeli mărunte, dar care se adună și pun presiune, fiecare lovitură făcându-l să se depărteze mai mult de poziția ideală a bilei albe.

Nu trebuie să fie neapărat o lovitură excepțională sau un break uriaș. Uneori e doar felul în care lovești alba. Sunetul acela înfundat, plin, pe care îl cunoaștem cu toții. Adversarul aude cât de bine lovești bila și în minte îi răsare un mugur de îndoială.

Tipul ăsta-i în formă azi. Am încurcat-o. Trebuie să risc mai mult.

Mai e un motiv pe care l-am înțeles doar în ultimul deceniu, și anume satisfacția de a găsi propriile soluții pe timp de criză.

Înainte eram convins că pentru victorie e suficient să ai talent. Credeam că obținerea rezultatelor prin muncă e un fel de cacealma și că ori ai abilitățile necesare, ori nu le ai și gata. Munca asiduă și perseverența îmi păreau mai degrabă o cale pentru

---

* Un frame este un joc finalizat prin introducerea tuturor bilelor roșii și a celor colorate în buzunare sau până când adversarul cedează jocul din cauza diferenței de punctaj care nu mai poate fi recuperată cu valoarea bilelor aflate pe masă. Un meci de snooker constă în general dintr-un număr predeterminat maxim de frame-uri (7, 9, 11 sau mai multe) (n.t.).

cei care nu simt jocul ca mine, credeam că e calea mai ușoară, o soluție mai neautentică decât talentul nativ. În ceea ce mă privește, eram condus exclusiv de stările mele mentale imprevizibile. Psihicul bun însemna că sunt în competiție, mintea vrea să ducă inevitabil la eliminarea mea rapidă.

Acum însă, când mai am doar câțiva ani până când voi împlini jumătate de secol de viață, am învățat să găsesc plăcerea și în muncă. Mă încântă felul în care munca perfecționează aspectele mai fine din snooker, cele de nuanță. Îmi place meticulozitatea antrenamentului pentru că nu știi niciodată ce se poate ivi din asta. Îmi plac acum adevărurile muncite.

Această carte e despre supraviețuire. E despre iubire, obsesie și eșec, în aceeași măsură cât e despre victorie. E despre cum să te sacrifici pe altarul zeilor snookerului, așteptând să vezi cu ce te vor răsplăti. E despre tentații și greșeli, despre disciplină și dedicare, e despre felul cum putem face ca lucrurile să meargă mai bine.

Când spun că sunt invincibil nu înseamnă că sunt imbatabil sau că nu dau de greutate, ci mă refer mai degrabă la cum îți poți menține direcția în zilele proaste, nu doar în cele bune. E despre cum să te ridici din genunchi și să mergi mai departe. Asta înseamnă pentru mine să fii invincibil: indiferent dacă lucrurile par ușoare sau imposibil de grele, să nu lași ca ele să te distrugă. Când în arenă răsună chemarea, aleg să fiu gladiator. Am 47 de ani și încă lupt, în condițiile în care puteam eșua la 25, când m-am pomenit căzut pe fundul prăpastiei, când părea că nu mă mai pot ridica.

Am trăit ani întregi cu convingerea că fericirea mea depinde exclusiv de felul cum joc snooker. Căutam acea

fericire cu ardoare și, cu cât o căutam mai mult, cu atât mai mult ea se depărta.

Nu mai vreau s-o tot caut. Nu mai vreau să trăiesc așa, nu mai vreau să fiu acea persoană. Vreau să fiu prezent în tot ce fac, și nu pierdut în propriile frământări. Vreau să mă pot uita în oglindă zâmbind.

Asta e povestea copilului de aur și cea a adolescentului pierdut, ambii cucerindu-și soarta. E despre bărbatul care până la urmă s-a maturizat și a găsit o cale mai bună.

Care s-a adunat. Pentru a deveni invincibil.

2

Mondialele, partea I *Apucă taurul de carne*

Sunt în vestiarul de la Crucible*. E luni seara, dar zi liberă fiindcă e o sărbătoare legală. E sesiunea** finală a Campionatului Mondial, ultima sesiune a sezonului competițional.

Este totul cenușiu aici, simplist. Prefabricate de beton acoperite cu un strat subțire de vopsea. În primele runde observi asemenea amănunte, acum însă nu. Sunt aici de 17 zile, așa că mă simt ca acasă.

Am senzația aceea că sunt exact în locul potrivit. Au fost atâtea turnee în care mi se părea că n-am ce căuta acolo, că aș prefera să fiu singur, acasă, cu nimeni

---

* Folosit ca teatru tradițional în cea mai mare parte a anului, Teatrul Crucible, din Sheffield, Anglia, devine în fiecare primăvară, timp de două săptămâni, unul dintre cele mai emblematice locuri de practicare a acestui sport (n.t.).

** Sesiunea constă din opt jocuri cu pauză de 15 minute după primele patru, putând consta din nouă jocuri în sesiunea finală la competițiile cu format mai lung (de exemplu Campionatul Mondial cu cel mai bun din maximum 35 de jocuri sau primul la 17 jocuri câștigate) (n.t.).

în preajma mea, că mi-ar plăcea mai degrabă să ies la alergat în primele ore ale dimineții prin pădurea Hainault, să-l scot la plimbare pe Osho, bișonul meu maltez, sau să gătesc cu Laila*, calm și liniștit.

Nu aici. Nu la Crucible. Când sunt în Sheffield, singurul lucru pe care mi-l doresc este rămân aici cât mai mult timp posibil.

Te entuziasmezi cu adevărat doar de prin sferturi, abia atunci începi să simți că ai o șansă autentică la finală, că e posibil să câștigi turneul. Până atunci doar îți găsești ritmul, îți găsești jocul, toate se așază.

Aici sunt câteva vestiare mici și câteva mari, prin care te tot plimbi în primele runde ale turneului. În prima rundă ești să zicem în vestiarul 1, în a doua, poate în 3. Acum însă, din cei 32 de jucători prezenți cu două săptămâni și jumătate în urmă, am rămas doar eu cu adversarul meu, deci suntem în vestiarele mari și al meu devine teritoriu personal. Mă scap de toate tâmpeniile lăsate acolo pentru jucători, cești de cafea, biscuiți și apă. Împreună cu tovarășul meu Robbie fac loc pentru ceea ce contează cu adevărat – cutia de tacuri, telefonul, geanta mea de cumpărături.

Am o porție de ceai într-un pahar de unică folosință. E timpul și pentru chifla de la Marks & Spencer, magazinul aflat peste drum de intrarea din spate. Pun niște brânză proaspătă și un pic de gem, cât să mă țină o sesiune de snooker fără să mă baloneze sau să mă lenevească.

Aș putea să mă holbez la ceas, așteptând ciocănitul în ușă al arbitrilor, cu stomacul făcut ghem de presiunea jocului... Aș putea să mă gândesc la toți oamenii din foaiere, la cei care își sorb berea sau ginul tonic pe scaunele ocupate din timp, la milioanele de-acasă, care se așază

---

* Laila Rouass, actriță britanică, din 2012 este partenera de viață a lui Ronnie O'Sullivan (n.t.).